

El fútbol com a religió i com a mística

Zoila Tapia, mzoila.tapia@gmail.com

En aquesta comunicació es vol tractar el futbol com a forma de religió. Religió entesa com a forma de ideologia proveïdora de sentit o taxonomia que configura el món i l'ordre social d'una forma determinada. També com a forma d'espiritualitat, en tant apareix com una font d'estímul i de motivacions emocionals viscudes com subjectives. Ocupa l'espai públic (els estadis i els carrers), l'espai privat (televvisions) i l'espai mental (preocupacions i anhels). També, sacralitza allò profà (el camp és el temple) i empren un llenguatge propi, que sol incorporar imatges bèl·liques. Articula relacions socials entre aquells seguidors, però també afecta a aquells no seguidors, en tant que esfera creadora de determinades relacions socials.

El futbol, com a institució social, crea un tipus d'individu amb una lògica determinada. Més enllà, es vol tractar com en el futbol es donen rituals que escenifiquen i materialitzen la guerra, que d'alguna manera és sempre, com totes les guerres, guerra santa. No parlem de la violència que el futbol pot desencadenar, de "hooligans" destrossant la ciutat a nens als patis de les escoles estomacant-se, sinó el partit de futbol com un escenari on es re-crea una batalla simbòlica que no poques vegades a la història ha acabat esdevenint real.